

LBRIS

We know
books

Danion Vasile

JURNALUL CONVERTIRII

De la Zeița Morții la Împăratul Vieții

<i>În loc de prefață:</i>	5
I. Întâlnirea cu lumea paranormalului	8
II. Primii pași spre Absolut	15
III. Venerarea maestrului	44
IV. Iluminarea tantrică.....	63
V. Pe urmele marilor asceți.....	88
VI. Swami Shivamurti și „botezul” indian	105
VII. Tainele lumii nevăzute.....	129
VIII. Întoarcerea fiului risipitor	160
IX. „Iubiți-vă unii pe alții...”	384
<i>În loc de postfață</i>	396
<i>În loc de postfață la ediția în limba greacă</i>	405
Lângă Avva Teofil de la Peștera	415

I.

Întâlnirea cu lumea paranormalului*3 august 1990*

Am trăit o minune... Pentru prima dată în viața mea am avut de-a face cu o manifestare a puterilor paranormale, manifestare care m-a marcat foarte tare. Începând de astăzi, viața mea se va schimba. Începând de astăzi, voi face toate eforturile pentru a urca pe treptele desăvârșirii. Jurnalul pe care îl încep acum va fi un martor al experiențelor mele spirituale. În el voi scrie tot ceea ce voi simți mai deosebit. Mi-am dat seama că, în ceea ce privește experiențele spirituale, nu mulți pot înțelege ceea ce le spui. Te pot considera nebun. Or, jurnalul nu mă va incomoda cu întrebări stupide: va ști că ceea ce scriu este adevărat.

Pe de o parte, nici mie nu mi-ar fi ușor să cred dacă cineva mi-ar relata că a trăit ceea ce mi s-a întâmplat astăzi. Dar știu că nu a fost o iluzie: a fost butonul care mi-a aprins motorul minții, ca să dau la o parte toate micile probleme care îmi răpesc timpul și să pornesc pe drumul spre cer.

Ceea ce mi s-a întâmplat a fost minune, mai ales pentru că mi-a demonstrat, fără putință de tăgadă, că oamenii au puteri paranormale, că oamenii au puteri de care nu își dau seama și pe care nu se pricep să le pună în valoare.

Sper ca, peste ani și ani de zile, când memoria îmi va mai slăbi, când îi voi uita pe unii dintre cei pe care îi voi pomeni aici, recitarea acestui jurnal să fie un moment cât se poate de plăcut. Amintirea Marelui Drum spre cer, cu suiburile și coborâșurile sale, va

avea ceva din înălțarea sufletească pe care o simt eroii care și-au biruit dușmanii: sunt plini de răni, dar victoria le aparține.

Și pentru că numele se pot uita ușor, voi face niște mici precizări care, la bătrânețe, mă vor ajuta să mi-i aduc aminte pe cei cu care mi s-a intersectat destinul.

Iată cum s-a întâmplat: m-am dus în vizită la Cristina Andrei, care a fost eleva preferată a mamei. Acum are vreo douăzeci și trei de ani. Am vorbit cât am vorbit și, la un moment dat, eu am spus o minciună banală, nici nu îmi aduc aminte care. Nu îmi putea trece prin cap că o exagerare mă poate lovi ca un ciocan.

În clipa în care am mințit-o, am simțit cum din ea iese o putere aproape fizică, putere care mă îndepărta de Cristina. M-am dus spre perete, speriat, și îmi venea să sar pe fereastră, căci nu mai suportam energia care ieșea din ea. Norocul meu a fost că ea și-a dat seama că trebuie să iasă cât mai repede pe ușă. Eu nu mă gândeam să ies din cameră, pentru că asta presupunea să trec pe lângă Cristina și mi-era teamă că aș fi fost lovit mult prea tare de puterea ei.

După câteva secunde, m-am liniștit. Cristina s-a întors în cameră și lucrurile au intrat în normal.

„Știi de ce cred că ți s-a întâmplat asta? Poate pentru ca să înțelegi că ai greșit. Te-ai jucat cu minciuna. Minciuna înseamnă să te unești cu puterile întunericului. Și pentru că m-ai mințit pe mine, iar eu încerc să slujesc cât mai mult Adevărul, puterea adevărului a ieșit din mine.”

Mă simțeam ca în fața unei zeițe: „Crezi că există puteri ale întunericului? Ce știi despre existența lor?”, am întrebat-o, plin de curiozitate.

„Cu mine e o poveste lungă. Eu însămi am folosit mai demult aceste puteri. Și ceea ce ți s-a întâmplat ție

e aproape nimic. Eu am fost la o vrăjitoare care în fața ochilor mei a ridicat o masă de la pământ, la mai mult de jumătate de metru, numai cu puterea vrăjilor.”

Cristina nu își dădea seama că am simțit atât de clar acea putere care mă izbise, încât nu m-aș fi mirat dacă atunci s-ar fi ridicat în aer masa de lângă noi. Cristina nu părea prea surprinsă de experiența prin care am trecut. Din afară nu pare ceva prea palpitant. Dar pentru mine a fost ca o minune. Oricum, discuția care a avut loc a fost cea mai interesantă discuție pe care am purtat-o în viața mea.

„Să știi că eu am slujit puterilor întunericului, fără să știu exact ce fac. Ghiceam în cărți cu o precizie extraordinară. În liceu, aveam o profesoară care mă chema des în laboratorul de geografie și mă punea să îi ghicesc. Prima oară, când i-am spus că bărbatul ei o înșală, când i-am spus cum arată amanta acestuia, era să sară să mă pocnească. Dar, urmărindu-și bărbatul, și-a dat seama că nu mințeam. Cărțile îmi arătau multe dintre secretele oamenilor.

Eu simțeam că este ceva în neregulă, dar nu îmi dădeam seama că ghicitul în cărți este chiar lucrare drăcească. Abia după ce am cunoscut-o pe vrăjitoarea aceea mi-am dat seama că foloseam aceleași puteri.

Și am început să am coșmaruri. Visam biserici dărâmate, și o voce mă tot întreba: «Dumnezeu sau diavolul?» Mi-am dat seama că trebuia să renunț la ghicit. De atunci am simțit cum a intrat soarele în viața mea. Îmi este bine.”

Parcă vedeam un film de groază. Când auzeam povestea Cristinei, o trăiam cu intensitate, de parcă mi s-ar fi întâmplat mie.

„Aș vrea să am și eu puterea ta, aș vrea să am și eu energia pe care am simțit-o că ieșea din tine.”

„Ehe, mulți ar vrea să o aibă, dar trebuie să ai și o înzestrare nativă. Ce zodie ești?”

„Leu.”

„A, e bine, și eu sunt tot Leu. E o zodie de foc, o zodie foarte puternică. Stai sub semnul soarelui.”

Mi-am adus vag aminte cum am citit în jurnalul mamei că, nou-născut fiind, când tata m-a văzut pentru prima oară, m-a ridicat în sus și plin de exaltare a zis ceva de genul: „Soare, al tău să fie...”

Îată că o vorbă spusă aparent la întâmplare, avea ceva adevăr în ea.

„Cristina, și ce ar trebui să fac pentru a căpăta puterea ta?”

„Sunt mai multe căi. Fiecare are de fapt propria cale. O cale este cea a Bisericii, numai că foarte puțini oameni ajung sfinți. O altă cale este yoga.”

„Yoga? Păi eu fac exerciții yoga de doi ani.”

„Bănuiesc că tu faci doar asane, nu? Exercițiile pentru corp sunt bune, dar ele au rolul de a pregăti mintea pentru practica meditației.”

„Da, eu am făcut mai ales asane, după cartea lui Tufoi. Cât privește meditația, am încercat să mă folosesc de câteva cărți, dar fără prea mult succes. Oricum, cu ajutorul asanelor am scăpat de hepatită foarte repede. În a cincea zi de internare am rugat-o pe doctoriță să îmi facă analizele, spunându-i că sunt sănătos. Nu m-a crezut, dar, văzând rezultatele analizelor, mi-a dat drumul a doua zi. Pacienții care stăteau cu mine în salon râdeau văzându-mă cum stau în cap sau cum fac alte exerciții, dar am fost externat înaintea lor, deși intrasem ultimul în spital.”

„Pentru a progresa ai nevoie de un maestru.”

„Și cum să găsec un maestru?”

„Caută. Maeștrii adevărați sunt foarte rari. Poți începe cu un maestru mai slab, de la care să înveți

alfabetul căii spirituale. De fapt, important este să faci primul pas, și apoi o să îți iasă în cale marele maestru de care ai nevoie. Uite, am auzit că pe 1 octombrie încep niște cursuri de yoga la Casa Studenților. Du-te și vezi cum îți se pare. Am auzit păreri foarte controversate despre cel care le ține, Costache Tăureanu. Unii zic că e un om dubios, un depravat, dar alții zic că este cel mai mare guru din lume.”

„Ție cum îți s-a părut?”

„Eu nu l-am cunoscut, dar am auzit vorbindu-se despre el prin facultate. Cred că cel mai bine este să îți dai singur seama ce fel de om e. Dacă e dubios, îl poți părăsi imediat. Dacă e sfânt, îl poți urma până la sfârșitul vieții. Dar, pentru a face primul pas pe calea yoghină, trebuie să fii foarte hotărât.”

„Să știi că încă din clasa a șaptea regret că nu m-am născut în India, că nu am avut posibilitatea de a trăi între asceții care se hrănesc cu câteva boabe de orez pe zi.”

„A, e bine că ți-ai dorit să mergi pe urmele lor. Spune-mi, ai avut până acum vreo revelație?”

„Revelație, nu; dar în copilărie, după ce am intrat în prima biserică catolică, unde am văzut în imagini viața lui Iisus Hristos, noaptea am visat că îl duceau pe Hristos să îl răstignească. Și, când a căzut pe drumul crucii, am vrut să iau eu crucea, să îl ajut pe Hristos.”

„Așa cum a luat-o de fapt Simon din Cirene.”

„Îmi aduc aminte foarte vag visul, și în timp am uitat exact ce am visat, dar știu că m-a impresionat. Țineam foarte mult la un crucifix pe care îl are o rudă de-a mea, crucifix despre care se zice că este de la Muntele Athos.”

„Și nu te-ai apropiat de biserică?”

„Ai mei nu ne-au crescut aproape de biserică. Eu am fost atras de descoperirile științei, care arată că omul se trage din maimuță.”

„Astfel de descoperiri sunt de fapt escrocherii, care au fost combătute cu argumente cât se poate de clare.”

„Eu am preferat să nu mă las influențat de credințele băbești și să fiu de partea oamenilor de știință. Când m-a întrebat o cunoștință, prin clasa a șaptea, dacă eu cred în Dumnezeu, i-am răspuns plin de mândrie: «Cred în calculatoare».”

„Și, totuși, cum ai aflat de practicile yoga?”

„A adus tata acasă niște cărți, de Tufoi, Rajneesh și alți autori. Am încercat să practic magia albă, dar nu am avut niciun rezultat. După moartea mamei, însă, lucrurile s-au schimbat. Am încercat să fac spiritism, după o metodă originală. Mi se părea că aud voci, că mi se spun lucruri din viitor. De exemplu, am auzit că la treapta întâi voi avea la română un anumit subiect, că voi pica examenul, dar că voi fi mutat în cele din urmă la liceul la care am dat. Și că la treapta a doua voi intra fără probleme.”

„Și așa a fost?”

„Până acum da, să văd cum o fi la treapta a doua. La română am avut subiectul respectiv, am picat examenul și am fost repartizat la un alt liceu. Dar, după primul trimestru, toată clasa de picați am fost mutați la liceul la care am dat.”

„Și cum îți s-au părut lucrurile astea?”

„Nu știam nici eu prea bine cât e de serioasă joaca mea. Mă gândeam că totul poate fi doar o coincidență.”

„Ar fi fost culmea coincidenței.”

„Oricum, eram atât de preocupat de primele poezii de iubire pe care le-am trăit în liceu, încât nu

aveam timp să mă gândesc la altceva, nu aveam timp pentru preocupări spirituale.”

„Și asane când făceai?”

„Asane am făcut mai ales în clasa a opta. Tot în acel an, uneori, când voiam să chiulesc, folosindu-mă de autosugestie, făceam în așa fel încât arătam foarte palid, și profesoarele mă învoiau fără probleme. Am încercat să ies din trup, să fac călătorii astrale, dar nu am reușit. Am încercat și să îmi modific bătăile inimii, dar am auzit că e periculos și am renunțat.”

„Ai mai avut și alte premoniții în afara celor despre liceu?”

„Da, despre moartea mamei. Eu nu credeam în vise, dar înainte să moară mama am fost într-o tabără și am visat că îmi cad dinții. Mă tot frământam că mama va muri. Când m-am întors din tabără m-am bucurat să văd că e bine, dar peste câteva zile a murit. Știi cum.”

„Da, pe mine m-a marcat mult moartea ei, doar știi cât o iubeam. Să nu mai vorbim despre asta. Să revenim la yoga.”

„Știi, eu voiam să practic asceza yoghină și ca să îmi curăț mintea și trupul pe care le-am întinat ca un prost.”

„Ești doar un puști de 16 ani, ai avut deja parte de așa ceva?”

„M-am gândit că merită să cunoști plăcerile trupului. Și am avut ocazia să le cunosc. Nu te mai uita la mine așa. Vreau să termin cu prostiile, vreau să devin un ascet. De-abia aștept să merg la cursurile de yoga.”

Toată seara m-am gândit la întâlnirea noastră. A fost mâna lui Dumnezeu să mă întâlnesc cu Cristina.

II.

Primii pași spre Absolut

20 septembrie 1990

Tata m-a dus la un yoghin, domnul Ene Ceacâr, care mi-a vorbit despre centrul de forță. Îl cunoaște pe maestrul Tăureanu și îl apreciază mult. Mi-a zis să stau liniștit, că numai cei care nu sunt elevați spiritual pot avea ceva împotriva acestui guru. Guru, care înseamnă maestru în hindusă, e un cuvânt care îmi place. Sună misterios.

25 septembrie 1990

În jurnalul mamei am citit cum, fiind gravidă în primele luni, când încă nu se putea observa că este însărcinată, i s-a întâmplat ceva deosebit. Când a dus-o mamaie la Biserica Sfânta Vineri, cea dăruită mai apoi de Ceaușescu, acolo o femeie bătrână, cu o privire misterioasă, i-a spus: „Doamnă, veți naște un băiat frumos ca un fecior de împărat...” Oare cum de a știut că mama e gravidă? Și de unde a știut că va naște un băiat?

Oricum, poate că afirmația ei a avut un sens spiritual. Poate că s-a referit la traseul meu spre cer. Poate că sunt unul dintre aleșii care au puteri mai mari decât ale celorlalți. Oricum, sper ca prin yoga să ajung la iluminare, să ajung la desăvârșire.

2 octombrie 1990

Am ajuns, cu mare greutate, la deschiderea cursurilor de yoga. Am întârziat mult, am prins numai ultima parte. Maestrul Tăureanu nu pare un om ieșit din

comun. La sfârșitul întâlnirii s-au pus întrebări interesante. Totul e să merg la curs. Acolo voi vedea exact dacă el este maestrul de care am nevoie.

7 octombrie 1990

Prima ședință de yoga, într-o sală de sport a Școlii nr. 121. La începutul exercițiilor am fost rugați să dăm jos obiectele de metal pe care le avem. Mi-am dat jos lanțisorul de argint, și acolo l-am uitat.

În primele luni ale cursului vom învăța mai ales asane, pentru a scăpa de blocajele energetice. După prima ședință mă simt revigorat, mă simt mult mai ușor. Îmi este foarte bine. La sfârșit s-au vândut niște broșurele. Eu am ajuns la urmă, când mai aveau doar broșurica despre „Secretele amorului taoist”. În lipsă de ceva mai bun, am cumpărat-o pe asta. E vorba de folosirea energiei sexuale, despre semnele după care se recunoaște intensitatea trăirii actului sexual și de altele asemenea. Am dat banii degeaba, eu vreau să fiu ascet. Am auzit vorbindu-se despre tantrism, despre arta de a transforma sexualitatea în cale spirituală, dar așa ceva nu este pentru mine.

Un lucru îmi este clar: maestrul, Costi, știe o sumedenie de practici ezoterice. Ceea ce aflăm de la el nu se găsește scris în altă parte. Secretele se transmit numai de la maestru la discipol. Ceea ce apare în cărțile de yoga nu e adevărata yoga.

Învățăturile spirituale sunt de două feluri: ezoterice și exoterice. Cele exoterice sunt cele la care are acces toată lumea, care se găsesc în cărți, care sunt propăduite de marile religii.

Cele ezoterice sunt cele pe care le știu numai marilor inițiați, cum este Costi. Nu știu cum le-a primit, și nici de la cine, dar voi rămâne alături de el cel puțin până când voi afla tot ceea ce știe el.

Am auzit că Gingis-han, înainte de a fi conducător al hoardelor însetate de sânge, a fost ucenicul unui mare șaman. Și că și-a ucis învățătorul pentru a-i lua puterea. Ideea asta, de a folosi un maestru până la ultima limită, are ceva interesant. Voi lua de la Costi tot ce se poate.

Și poate că, stând lângă el, voi înțelege că el nu este numai o colecție de informații ezoterice, ci că este chiar maestrul de care am nevoie până la capăt.

10 octombrie 1990

Sunt hotărât să fac programul de asane în fiecare zi. Eu știu deja multe exerciții pe care colegii mei le vor afla mult mai târziu. Ni s-a atras atenția ca nu cumva să facem asane din cărți, înainte ca ele să ne fie predate. Riscăm să le facem greșit și să ajungem la un dezechilibru energetic. Eu totuși sunt plin de râvnă. Vreau să progrez cât mai repede.

Sunt între cei mai mici de la sală, și asta mă complexează puțin. Cred că între două sute de începători sunt numai cinci elevi. Majoritatea sunt oameni cu serviciu. Mai este și o grupă de studenți. Nu știu dacă m-ar fi primit acolo.

Oricum, sunt destui tineri și la noi. Andra îmi place foarte mult. Are corpul foarte elastic și face exercițiile perfect.

Nu mă pot obișnui cu aspectul lui Costi. Nu este un bărbat frumos, nu știu cum de atâtea fete de la curs sunt îndrăgostite de el. Și are niște unghii lungi, aproape ca de vrăjitoare. Ca să nu îi curgă energia din degete.

Mi-aș fi dorit un maestru bătrân, cu barbă albă, care să aibă puțini discipoli. Cât de prost sunt... Risc să nu apreciez adevărata valoare a lui Costi.